

Ede Staal, T Het Nog Nooit Zo Donker West

Ze woonden soamen in n hoeske,
Zai was wat stief van reumetiek,
Toch konden ze zok hail nuver redden,
In t lutje hoeske achter diek.

De kinder waren al laank de deur oet,
Toch kwamen ze voak nog op t ol stee,
En mainstieds hadden ze t over vrouger,
Din wizen z'apmoal wat e zee:

t Het nog nooit, nog nooit zo donker west,
Of t wer altied wel weer licht...

Zes hounder en n olde sege,
n Swien op t hok en n kaampke laand,
En twijmoal doags even over t loantje,
En din huil opoe hom bie d'haand.

Zien haile leven haar e aarbaid,
En moeke mit acht kinder thoos,
Bie zummerdag hail vroug aan t maaien,
En pas om melkenstied bie hoos.

Toun op n zundag in december,
Krigt opa t zomor zo benaauwd,
Zien dochter brengt hom din noar stad tou,
Omdat ze t aiglieks nait vertraauwt.

En aanderdoags is e overliden,
t Het mie veur t olske zo begroot,
Meschain was t beter andersom west,
Want drij week loater was ze dood.

De dood dat heb je nait veur t zeggen,
Want baaide wollen ze geern geliek,
Ze rusten zacht doar op t kerkhof,
Vlak bie t hoeske achter diek.